

РЕШЕНИЕ

№ 3298

гр. София, 16.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 29.04.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Калин Куманов

Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **3165** по описа за **2022** година докладвано от съдия Камелия Серафимова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото касационно производство е по реда на чл.208 и сл.АПК, във връзка с чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Р. Й. К. от [населено място] срещу Решение №491/10.02.2022 година, постановено по н.а.х.д.№14693/2021 година по описа на СРС,111 състав, потвърждаващо Електронен фиш, серия К №4334067/29.12.2020 година на СДВР, с който на Р. Й. К. е наложена глоба в размер на 50 лева на основание чл.189,ал.4,вр. с чл.182,ал.1,т.2 от ЗДВП за извършено нарушение на чл.21,ал.2 от ЗДВП.

Развитите в жалбата оплаквания са за неправилност и незаконосъобразност на оспореното съдебно решение. Сочи се още, че неправилно е приложено „реверсивното движение“ и е безспорно доказано, че на посочената дата ограничението на скоростта е било 40 км/ч и „реверсивното движение“ не е регламентирано в ЗДВП, като не са събрани доказателства, явяващи се част от административната преписка не са му връчени, нито клипът, нито други доказателства, част от административната преписка. Иска се отмяна на решението и отмяна на Електронния фиш.

В съдебно заседание, касаторът- Р. Й. К. редовно и своевременно призован, не се явява и не изпраща представител.

Ответникът по касация- СДВР, редовно и своевременно призован не изпраща представител.

Представителят на СГП-прокурор Ц. изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд-София-град,след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите и изразените становища на страните,прие за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима,подадена в преклузивния срок по чл.63 от ЗАНН от надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване.Разгледана по същество,същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните:

Анализирайки всички събрани доказателства, обосновано СРС приел, че на 29.12.2020 година в 07,27 часа в [населено място], по [улица]до Бензиностанция,, Г.“ с посока на движение [населено място] към улица Княжевска Р. К. управлявал лек автомобил Х. С. с рег. [рег.номер на МПС] със скорост 54 км/ч при въведено ограничение на скоростта за населеното място с пътен знак В 26 от 40 км/ час. Скоростта е установена с мобилна система за видеоконтрол АТСС С. MD 1192 .

Въз основа на Справка в централна база СДВР е установено, че на датата на нарушението собственик на МПС е Р. К., който не е оспорил ползването на автомобила на въпросната дата от него.

От разпечатка от паметта на техническо средство, която е вещественно доказателство, изготвено по реда на чл. 189, ал. 15 ЗДвП, се установява, че на процесната дата е заснет лек автомобил „ Х. С.“ с рег. [рег.номер на МПС] като е засечена скорост на движение на същия автомобил от 54 км/ч, като са записани датата, часът, посоката на движение, фиксираната скорост и е сниман регистрационният номер на автомобила, който съвпада напълно с този, регистриран на името на касатора, а АТСС за наблюдение и регистрация на пътни нарушения е одобрена и вписана в регистъра на одобрените за използване типове средства за измерване, със срок на валидност на одобряването 07.09.2027 година. АТСС е преминала проверка на 21.02.2020 година и е технически годна.

Правилен е изводът на СРС, че при издаване на електронния фиш не са допуснати нарушения. Настоящата съдебна инстанция намира доводът на касатора ,че електронният фиш е съставен в отсъствието на контролен орган за неоснователен. Чл. 189, ал. 4 ЗДвП сочи, че при нарушение, установено и заснето с техническо средство, в отсъствието на контролен орган,на нарушителя се издава електронен фиш за налагане на глоба в размер, определен за съответното нарушение. Електронният фиш съдържа данни за: териториалната структура на Министерството на вътрешните работи, на чиято територия е установено нарушението, мястото, датата, точния час на извършване на нарушението, регистрационния номер на моторното превозно средство, собственика, на когото е регистрирано превозното средство, описание на нарушението, нарушените разпоредби, размера на глобата, срока, сметката или мястото на доброволното ѝ заплащане. Образецът на електронния фиш се утвърждава от Министъра на вътрешните работи.

"Електронен фиш" е електронно изявление, записано върху хартиен, магнитен или друг носител, създадено чрез административно-информационна система въз основа на постъпили и обработени данни за нарушения от автоматизирани технически средства. По дефиниция, електронният фиш не носи подпис на издателя си, поради което

въпросът за компетентността на определено лице не се поставя. В него следва да бъде отразена само структурата на МВР, на чиято територия е установено нарушението, което в случая е сторено, т.е. не е налице законово изискване да бъде посочено лицето, издало електронния фиш. В тази връзка неоснователно е възражението на касатора за съществено нарушение на процесуалните правила и изискването за форма, поради липсата на посочване на лице – издател на фиша. Това е така, тъй като разпоредбата на чл. 189 ал. 4 от ЗДвП е специална по отношение на общите норми за издаване на НП – чл. 57 от ЗАНН и датата, часът и мястото на нарушението са посочени в достатъчна степен. Неоснователно е и възражението за съществено нарушение, а именно липсата на дата на съставяне на фиша, защото в разпоредбата на чл. 189 ал. 4 от ЗДвП са изброени изчерпателно реквизитите на ЕФ и сред тях не фигурира "дата на съставяне на ЕФ" (за разлика от чл. 42, т. 2 и чл. 57 от ЗАНН, който въвежда такъв реквизит на АУАН и НП). Нормата на чл. 189 ал. 4 от ЗДвП е специална по отношение на изискванията към съдържанието на електронния фиш и съответно има приоритет пред общата норма въвеждаща реквизитите на АУАН и НП. Издаденият електронен фиш не е индивидуален административен акт, защото с него се налага глоба на нарушителя и законодателят изрично го е изключил от кръга на индивидуалните административни актове, като за целта е създал нарочна правна уредба, намираща се в ЗДвП, посочил, е че се обжалва пред съответния районен съд, а не пред административния съд като първо инстанция..

В конкретния случай, касаторът изобщо не е оспорил нито посоченото място на нарушението, нито предвидената максимална скорост за движение от 40 км/ч пред СРС въведено с пътен знак В26. Напротив налице и признание от страна на касатора за тези факти/ в това число и в касационната жалба. Неоснователен е доводът на касатора, че не му е връчен клипът, който е заснет и не се е запознал с материалите по преписката, защото административно-наказващият орган няма задължение да му връчва всички събрани доказателства, а единствено негово задължение е да връчи електронния фиш на нарушителя и то по реда и със способите, визирани в ЗДвП и ЗАНН. Очевидно е, че касаторът смесва административното производство с административно-наказателното, които са различни, между тях няма тъждество и административно-наказателното производство се подчинява на правната уредба на ЗАНН и ЗДвП.

Неоснователен е доводът на касатора, че неправилно е въведено реверсивно движение на посоченото място, което противоречи на ЗДвП. На първо място съгласно нормата на чл.9,ал.3 от Закона за пътищата собствениците или администрацията, управляващи пътищата, могат да въвеждат временни забрани за обществено ползване на отделни пътища или участъци от тях при извършване на ремонтни работи, при природни бедствия и аварии, при неблагоприятен водотоплинен режим на настилката, при възникване на опасност за сигурността на движението и при провеждане на масови спортни мероприятия. Условието и редът за създаване на временна организация за безопасност на движението по пътищата се определят с Наредба на Министъра на регионалното развитие и благоустройството и Министъра на вътрешните работи- аргумент от нормата на чл.3,ал.4 от Закона за пътищата. На следващо място в НАРЕДБА № 3 ОТ 16 АВГУСТ 2010 Г. ЗА ВРЕМЕННАТА ОРГАНИЗАЦИЯ И БЕЗОПАСНОСТТА НА ДВИЖЕНИЕТО ПРИ ИЗВЪРШВАНЕ НА СТРОИТЕЛНИ И МОНТАЖНИ РАБОТИ ПО ПЪТИЩАТА И УЛИЦИТЕ в чл. 81,ал.1

е посочено, че органите по [чл. 80](#), съгласували ВОБД, с изключение на службите за контрол на Министерството на вътрешните работи, издават заповед за въвеждане и поддържане на ВОБД, с която се указват временният режим на движение, срокът на действие на ВОБД и съставът на комисията за приемането на временната организация и за нейното премахване. Лицата, които извършват дълготрайни СМР, посочват отговорното лице за участие в комисията по ал. 1. По един екземпляр от съгласувания работен проект за ВОБД и от заповедите по ал. 1 и 2 се съхранява на обекта и при необходимост се предоставя на контролните органи. § 2. Наредбата се издава на основание [чл. 3, ал. 3 ЗДВП](#). В чл. 3, ал. 1 от ЗДВП е доуточнено, че лицата, които стопанисват пътищата, ги поддържат изправни с необходимата маркировка и сигнализация за съответния клас път, организират движението по тях така, че да осигурят условия за бързо и сигурно придвижване и за опазване на околната среда от наднормен шум и от замърсяване от моторните превозни средства. За организиране на движението по пътищата се използват светлинни сигнали, пътни знаци и пътна маркировка върху платното за движение и крайпътните съоръжения, които се поставят само след възлагане от собственика или администрацията, управляваща пътя, при условия и по ред, определени с наредбата по ал. 3. Светлинните сигнали, пътните знаци и пътната маркировка върху платното за движение и крайпътните съоръжения представляват единна система съгласно Конвенцията за пътните знаци и сигнали и се изработват и поставят така, че да бъдат лесно разпознавани. А по силата на чл. 3, ла. 3 от ЗДВП условията и редът за организиране на движението по пътищата, отворени за обществено ползване, се определят с Наредба на Министъра на регионалното развитие и благоустройството. На следващо място, обстоятелството, че в ЗДВП не е регламентирано „реверсивното движение“ по никакъв начин не води до извод, че липсата на правна уредба в ЗДВП нарушава установения ред на държавно управление, и че въвеждането на същото е в нарушение на ЗДВП. Напротив редът за въвеждане на такова „реверсивно движение“ е регламентиран изрично в нормата на чл. 3, ал. 2 и 3 от ЗДВП, която предоставя възможност именно този ред да бъде установен с Наредба, издадена от Министъра на регионалното развитие и благоустройството. Наред с това по делото се съдържа Заповед от 02.01.2020 година на Член на Управителен съвет на АПК, с която е въведено такова „реверсивно движение“ на посочения участък и за посочени обстоятелства. Ако касаторът не е бил съгласен с тази Заповед е имал процесуалната възможност да я оспори, а не да твърди, че изобщо въвеждането на „реверсивно движение“ не е регламентирано по никакъв начин.

Неоснователен е и доводът на касатора, че в електронния фиш не е посочена посоката на движение, защото от приложения електронен фиш ясно е посочена не само посоката на движение, но и ограничението на скоростта, въведено за населеното място.

СРС е анализирал не само приложените доказателства, но и относимите правни разпоредби, като е отговорил на всеки един довод в жалбата и най-вече е отчел, че условията и реда за ползване на средството за измерване, представляващо автоматизирана техническо средство и система за контрол на правилата за движение по пътищата, са уредени в Наредба №8121з-532 от 12.05.2015 година за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата, издадена на основание законовата делегация на чл. 165, ал. 3 от ЗДВП. Техническото средство, с което азсенат аскоростат на

идвжени ена авотомибал на касатора е от утвърден тип, преминало е последваща техническа проверка от компетентен орган, което се установява от протокола за проверката му от 21.02.2020 годита и удостоверението за одобрен тип, което пък води до извод, че АТСС е отговаряло на изискванията на чл. 4, ал. 1 и 3 от Наредба №8121з-532 от 12.05.2015 година на МВР и електронният фиш отговаря на изискванията на нормата на чл. 3 от Наредбата за нарушение на правилата за движение, установено чрез ползване на АТСС. СРС е анализирал отбелязването в Протокола за използване на АТСС,отчел е, че измерването е извършено в стационарен режим, според изискванията на чл. 9, ал. 2 от Наредбата и за извършеното измерване е съставен протокол в съответствие с изискванията на чл. 10, ал. 1 от Наредбата и приложението, попълнен с необходимите реквизити и на тази плоскост е приел за неоснователни възраженията на жабоподателя за недопустимост на събраните доказателства посредством преносима система за контрол на скоростта на моторни превозни средства, а измерването с техническото средство е извършено при спазване на процесуалните изисквания и резултатът от същото представлява допустимо доказателство.

Обоснован е изводът на СРС, че максимално разрешената скорост за движение е била въведена с пътен знак В26, въвеждащ ограничение на скоростта- 40 км/ч според чл. 21, ал. 2 от ЗДвП, факт, установяващ се от снимката, изготвена по повод направеното измерване, измерената скорост на движение е 54 км/час и възражението за неприспадане на толеранс за допустима грешка е преценено от СРС като неоснователно, още повече, че в Раздел VIII „Технически и метрологични характеристики” на Протокола за проверка 21.02.2020 година. е посочено, че при реални условия на измерване на скоростта на движение максимално допустимата грешка е до 3 км/ч. за скорости до 100 км/ч и правилно е посочена в Електронния фиш скорост от 54 км.ч

След като нарушението е доказано по несъмнен начин и участието на нарушителя в него, то съвсем законосъобразно е ангажирана административно наказателната отговорност на касатора и му е наложена санкция в предвидения от закона размер по чл.182,ал.1,т.2 от ЗДВП- глоба в размер на 50 лева.

Така определеното наказание е справедливо и съответно на извършеното нарушение и ще допринесе за постигане целите на наказанието ,визирани в чл.12 от ЗАНН и преди всичко да се поправи и превъзпита нарушителят към спазване на установения правен ред.

Като е достигнал до този извод в посока потвърждаване на Електронния фиш, СРС е постановил едно правилно решение , което следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора, претенцията на ответника по касация за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателна и в негова полза следва да се присъди такова в размер на 80 лева. Нормата на чл.63 от ЗАНН е изменена,като е създадена нова ал.3(Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г. -29.11.2019 година в сила от 03.12.2019 година/, сочеща, че в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на [Административнопроцесуалния кодекс](#).. Алинея четвърта на чл.63 също нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г от 29.11.2019 година.), постановява, че ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото,

съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно [чл. 36 от Закона за адвокатурата](#). В алинея 5/ на чл.63 от ЗАНН/Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г.) е доуточнено, че в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на [чл. 37 от Закона за правната помощ](#). В Чл. 37. (1) от Закона за правната помощ е визирано, че заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в Наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП.

В ЗАНН няма преходни и заключителни разпоредби, които да уреждат началния момент на действието на нормите на чл.63, ал.3-5 от ЗАНН, които са нови и дали същите се прилагат и за започналите производства преди влизане в сила на нормите, с оглед на което настоящият съдебен състав намира, че нормите са приложими и по отношение на касационното производство, образувано на дата 06.04.2022 година пред АССГ и на ответника по касация следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение по реда на чл.27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, сочещ, че възнаграждението за защита в производства по [Закона за административните нарушения и наказания](#) е от 80 до 120 лева. Тъй като производството е по ЗАНН, то възнаграждението на юрисконсулта следва да бъде определено именно по реда на тази разпоредба. В касационното производство пред АССГ е проведено едно съдебно заседание, в което не е взел участие юрисконсулт В., но преди съдебното заседание е депозирал писмени бележки, делото не се отличава с фактическа и правна сложност/ не предполага полагане на специални усилия от страна на юрисконсулта за запознаване с делото и изразяване на становище по него, при което настоящият състав намира, че полагащото се възнаграждение на юрисконсулта следва да бъде определено в размер на 80 лева за касационно производство и този размер е справедлив и съответен на оказаната правна помощ. Касаторът следва да бъде осъден да заплати в полза на ответника по касация юрисконсултско възнаграждение именно в този размер от 80 лева. Крайният момент, в който може да бъде заявено присъждането на разноски е устните състезания- аргумент от разпоредбата на чл.80, ал.1 от ГПК, приложим по силата на препращащата норма на чл.144 АПК-/Страната, която е поискала присъждане на разноски, представя на съда списък на разноските най-късно до приключване на последното заседание в съответната инстанция. В противен случай тя няма право да иска изменение на решението в частта му за разноските. Денят на устните състезания е крайният момент, в който страната може да поиска присъждане на разноски, а не в по-късен момент. Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най-голямо старание да води процеса добросъвестно. Ъгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.

Воден от гореизложеното и на основание чл.221, ал.2 АПК, Административен съд София- град

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ №491/10.02.2022 година, постановено по н.а.х.д.№14693/2021 година по описа на СРС,111 състав.

ОСЪЖДА Р. И. К. ОТ ГР. Б. ДА ЗАПЛАТИ НА СДВР СУМАТА ОТ 80 ЛЕВА ЮРИСКОНСУЛТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ ЗА КАСАЦИОННО ПРОИЗВОДСТВО.

РЕШЕНИЕТО Е ОКОНЧАТЕЛНО.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.